

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobkyně **S. S., nar. ... , která podala žalobu jménem svým a svého nezletilého dítěte S. D., nar. ...**, oba státní příslušnost Ukrajina, t. č. Ž., P. 4, zast. Mgr. Tomášem Císařem, advokátem AK se sídlem v Praze 2, Vinohradská 22, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2016, čj. OAM-971/ZA-ZA02-LE23-2015

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně jménem svým a svého nezletilého syna žádala přezkum správnosti a zákonnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2016, kterým jim nebyla udělena mezinárodní ochrana podle §§ 12 – 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění. V žalobě namítala, že napadené rozhodnutí zřejmě vyhotovila osoba, která je na rozhodnutí uvedena pod odrážkou „za správnost“, nikoliv v Praze, ale v příslušném azylovém středisku, aniž by rozhodnutí mezitím bylo zasláno do Prahy, kde by jej stvrdil svým podpisem jako oprávněná osoba PhDr. Tomáš Haišman, ředitel odboru azylové a migrační politiky. Žalobkyně se domnívá, že systém vyhotovování rozhodnutí funguje tak, že rozhodnutí vypracuje příslušný pracovník v azylovém táboře a po předání je toto rozhodnutí zasíláno do Prahy, kde jej v jednom vyhotovení podepíše oprávněná osoba, čemuž odpovídá to, že rozhodnutí, doručovaná účastníkům, jsou doručována pouze s podpisem osoby, uvedené na rozhodnutí „za správnost“. Tedy, ve chvíli, kdy je rozhodnutí předáváno účastníku řízení, není ještě podepsáno oprávněnou osobou a správní orgán tak neprojevil v rozhodné době vůli řádným s dostatečným způsobem. Rozhodnutí tak bylo fakticky vydáno a stejnopis doručen žalobcům bez vědomí oprávněné osoby. Napadené rozhodnutí nebylo opatřeno originálním podpisem oprávněné osoby v době předání žalobcům, nebylo tedy prosto závažných vad, které by mohly způsobit jeho nezákonnost. Rozhodnutí trpí závažnou vadou řízení, zde pak žalobkyně poukazuje na Listinu základních práv a svobod, která ve svém čl. 2 odst. 2 uvádí, že státní moc lze uplatňovat jen v případech a mezích stanovených zákonem a to způsobem, který stanoví zákon. Dle žalobkyně napadené rozhodnutí žalovaného nemá náležitosti správního rozhodnutí, upravené § 68 a 69 správního řádu, neboť v době svého vyhotovení nebylo podepsáno oprávněnou osobou, proto se pro jeho neúplnost o správní rozhodnutí vlastně nejedná, mezi stejnopisem a písemným vyhotovením rozhodnutí je rozdíl, neboť písemné vyhotovení rozhodnutí musí mít všechny náležitosti, uvedené v § 69 správního řádu, včetně vlastnoručního podpisu oprávněné osoby. Přitom problém nulity rozhodnutí musí soud řešit z úřední povinnosti, bez ohledu na to, zda taková námitka byla či ne vznesena. Rozhodnutí je nicotné, je stíženo závažnou procesní vadou, pro kterou nemůže napadené rozhodnutí obstát. Jedná se ze strany žalovaného, který ve vztahu k účastníkům řízení zastupuje stát – Českou republiku – za nepřijatelné jednání, žalovaný se tohoto dopouští opakovaně, ačkoliv si je svého pochybení vědom a toto zcela jistě nepřispívá k vědomí právního státu jak u občanů ČR, tak i cizinců. V dané věci je z uvedených důvodů navrhováno zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Z písemného vyjádření správního orgánu ze dne 12. 7. 2016 plyne, že žalovaný s námitkami nesouhlasí, žaloba prakticky uvádí námitky, nesouvisející s obsahem výroku či odůvodnění rozhodnutí a výhrady vůči doručenému stejnopisu rozhodnutí směřuje vůči procesu realizace jeho podepsání oprávněnou osobou. Z postupu žalovaného je však zřejmé, že byla respektována zákonná ustanovení, týkající se vydání věcně správného a zákonného správního rozhodnutí, které obsahuje veškeré nezbytné zákonem stanovené náležitosti. S odkazem na ust. § 24a odst. 1 zákona o azylu žalovaný stejnopis písemného vyhotovení rozhodnutí doručil účastníku řízení v místě a čase stanoveném v písemné výzvě k převzetí rozhodnutí. Žalovaný připomíná znění § 69 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád – v písemném vyhotovení rozhodnutí se uvede označení „rozhodnutí“ nebo jiné označení stanovené zákonem. Písemné vyhotovení rozhodnutí dále musí obsahovat označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, datum vyhotovení,

otisk úředního razítka, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Podpis oprávněné úřední osoby je na stejnopisu možno nahradit doložkou „vlastní rukou“ nebo zkratkou „v.r.“ u příjmení oprávněné úřední osoby doložkou „Za správnost vyhotovení“ s uvedením jména, příjmení a podpisu úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí. Obsahuje-li tedy stejnopis rozhodnutí, předaný žalobkyni, u položky za správnost jméno, příjmení a podpis osoby, odpovídající za písemné vyhotovení rozhodnutí, dostal žalovaný zákonem uvedeným požadavkům, aniž by tuto osobu byl ve stejnopisu povinen dále specifikovat. Žalovaný odkazuje na dataci materiálů, obsažených ve spise, kdy po podpisu rozhodnutí oprávněnou osobou, tedy ředitelem odboru azylové a migrační politiky, žalobkyně převzala předvolání ze dne 5. 5. 2016 k převzetí rozhodnutí na den 11. 5. 2016. Tento den byl žalobkyni předán stejnopis rozhodnutí žalovaného, opatřený příslušnými doložkami, a to dle výše uvedené citace zákona o azylu i správního řádu. K tomuto datu nabylo napadené rozhodnutí právní moci. Žalobní námítky nedokládají namítaná pochybení žalovaného a ten je přesvědčen, že jeho postup není v rozporu s ust. § 68 či 69 správního řádu. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem a jeho rozhodnutí nepostrádá žádnou ze zákonem uváděných náležitostí a stejně tak při předání stejnopisu nedošlo k žádnému pochybení, které by způsobovalo nicotnost napadeného rozhodnutí. O obsahu spisu a jeho postupném doplňování svědčí v něm přiložený seznam spisového materiálu a žalobkyní vyslovené domněnky nezákonnost postupu ve věci neprokazují. Nad rámec žalobních námitek pak žalovaný uvádí, že spis obsahuje dva výtisky rozhodnutí, z nichž exemplář podepsaný oprávněnou osobou, tedy ředitelem odboru azylové a migrační politiky je opatřen datem 25. 4. 2016, zatímco stejnopis s vyznačením nabytí právní moci ke dni 11. 5. 2016 je datován k 26. 4. 2016, tedy o den pozdějším. K rozdílné dataci došlo v důsledku chyby v psaní, nikoli v důsledku záměru zkrátit žalobkyni na jejích právech, ostatně toto ani žalobkyně nenamítá. Obě písemnosti jsou shodné, nemůže být pochyb, že jde o rozhodnutí a jeho stejnopis, obsahující navíc informaci o datu nabytí právní moci. Dále žalovaný odkazuje v tomto smyslu na dosavadní judikaturu Nejvyššího správního soudu v Brně (dále jen NSS), a to rozhodnutí ze dne 31. 5. 2007, čj. 4 As 6/2007-44, dále na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze čj. 7 A 67/94-35 a 5 A 74/98-13, či 7 A 155/94-38, zabývajících se důvody nicotnosti rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nespecifikuje jakékoliv jiné pochybení žalovaného, navrhuje správní orgán zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Při jednání soudu dne 26. 6. 2017 zástupce žalobkyně připomněl podstatu žalobní námítky, tedy, že na samotném rozhodnutí chybí podpis osoby oprávněné, což nemůže nahradit doložka „za správnost“, z rozhodnutí tak není patrné, kdo je oprávněnou osobou a rozhodnutí je tak nezákonné a je žádáno jeho zrušení a vrácení věci k dalšímu řízení. Náhradu nákladů řízení strana žalobkyně nevyčíslila. Pověřená pracovnice žalovaného setrvala na obsahu a závěru písemného vyjádření ve věci, náhradu nákladů řízení nežádala.

Ze správního spisu soud konstatoval, že žalobkyně podala jménem svým a svého nezletilého dítěte žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 12. 11. 2015, uvedla, že je svobodná, státní příslušník Ukrajiny, téže národnosti. Současně s ní žádá o mezinárodní ochranu její nezl. syn D. V České republice pobývají formou trvalého pobytu její dvě sestry. Do června 2014 žila žalobkyně na Ukrajině, v obci Orativ, od té doby pobývá v ČR. Je pravoslavného vyznání, má SŠ vzdělání v oboru

organizátor výroby, nikdy nepracovala. Finančně jí pomáhá sestra, za kterou přicestovala v červnu 2014 na návštěvu. Měla zde pracovat, ale nevyřídili jí vízum, chtěla by zde žít a pracovat. Za důvody své žádosti označila skutečnost, že syn zde chodí do školy, na Ukrajině je válka a není tam žádná práce. Zdravotní stav obou žadatelů je dobrý. V průběhu pohovoru dne 12. 11. 2015 žalobkyně uvedla, že na Ukrajině žila pouze se synem v obci Orativ. V r. 2007 ukončila střední školu, ještě během studia se narodil syn, žila s jeho otcem a ten se staral o rodinu, ona nepracovala. Její matka pracovala v ČR, po návratu se starala o jejího syna a žalobkyně studovala univerzitu, ale dokončila jen třetí ročník a v r. 2014 odjela do ČR. Na Ukrajině nebyla práce, již čtyři roky nežila s druhem, přijela za sestrou s tím, že zde bude pracovat. Politicky ani veřejně činná nebyla, neměla žádné problémy se státními orgány. Na Ukrajině není žádná práce, matka je v důchodu, nemohla by žalobkyni pomáhat. Syn zde je zvyklý, chodí do školy. Bojí se také, že válečný konflikt se stále posouvá a mohl by dojít až k nim. Přijela do ČR s vízem na 90 dní, měla tu smlouvu na výkon funkce, řekli jí, že když vlastní 20 % fabriky, může zde zůstat bez víza, platili jí i zdravotní pojištění, toto jí řekl majitel společnosti Plast Recycling Company, s.r.o. To, že v ČR pobývá neoprávněně, se dozvěděla až v přijímacím středisku. Se synem žila na ubytovně, pracovala v dané firmě, jednatel firmy jim vše platil. Pak se odstěhoval, žalobkyně neví, kde je. Neměla kde bydlet, neměla peníze, ani neměla kde pracovat. Majitel jí sdělil, že si bere na dva týdny dovolenou, že si ji musí vzít všichni, když se po dvou týdnech vrátili, fabrika byla prázdná a nikde nikdo nebyl. Toto se stalo v září 2015, ve firmě byla od října 2014. S majitelem se seznámila ve vlaku asi v červenci 2014, řekl, že vlastní fabriku, potřebuje zaměstnance a že jí může nabídnout práci, vzal si telefon. Později zavolał, zaměstnal ji a uzavřeli smlouvu o výkonu funkce. V ČR žijí již asi 15 let sestry žalobkyně, mají trvalý pobyt, chtěla by zde žít také. Otec syna žije v Kyjevě, o syna se zajímá, ale peníze neplatí. V případě návratu žalobkyni nic nehrozí, ale neměla by práci, práce tam není. Žalobkyně se na Ukrajinu vrátit nechce, špatně se tam žije. Dne 13. 1. 2016 byla žalobkyně seznámena s podklady správního orgánu, uvedla, že nyní žije s přítelem, syn D. chodí do školy, o tomto má potvrzení. Nechce se vyjádřit k podkladům, nežádá jejich doplnění. Součástí správního spisu jsou zprávy o situaci v zemi původu žalobců, tak, jak žalovaný uvádí na str. 3, 7 a 8 napadeného rozhodnutí, rozhodnutí datované v Praze 25. 4. 2016, opatřené razítkem žalovaného správního orgánu a vlastnoručním podpisem PhDr. Tomáše Haišmana, ředitele odboru azylové a migrační politiky, shodné rozhodnutí s datem 26. 4. 2016, opatřené razítkem žalovaného správního orgánu a s doložkou „Za správnost vyhotovení: R. S. a vlastnoručním podpisem této osoby. Z Protokolu o předání rozhodnutí odboru azylové a migrační politiky MV ČR ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR ze dne 11. 5. 2016 pak plyne předání rozhodnutí žalobkyni a seznámení s obsahem rozhodnutí v ukrajinském jazyce.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.

Předně krajský soud konstatuje, že žalobkyně ve své žalobě neuvedla žádnou skutečnost, z níž by bylo možné usuzovat, že sporuje správnost výroku rozhodnutí, či jakoukoliv pasáž jeho odůvodnění v meritorním rozsahu, tedy konkrétně co do

neudělení mezinárodní ochrany jí a jejímu nezletilému synovi ve smyslu ustanovení §§ 12 – 14b) zákona o azylu. Soud proto neuvádí znění těchto ustanovení a považuje za správný svůj závěr o tom, že žalobkyně žádným způsobem nesporovala věcnou správnost napadeného rozhodnutí v neudělení mezinárodní ochrany. S ohledem na znění ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. se tedy soud věnoval pouze žalobním námitkám, které zpochybňují správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí a dokonce tvrdí, že žalobkyní předjímaný způsob provedení vyhotovení a podpisu rozhodnutí vede k jeho nicotnosti. Krajský soud po projednání a přezkoumání věci k podobnému závěru nedospěl. Jednak žalobkyně své tvrzení o chodu vyhotovení a podpisování rozhodnutí v rámci vnitřního systému žalovaného nijak nedokladuje, jedná se tedy jednoznačně o její teoretický názor, který není ničím podpořen. Z průběhu správního spisu pak je tento názor zcela vyvrácen. Jak soud výše uvádí, vyhotovené rozhodnutí bylo originálně podepsáno ředitelem odboru azylové a migrační politiky MV ČR a opatřeno otiskem úředního razítka správního orgánu s datem 25. 4. 2016, což zcela odporuje námitce o tom, že k tomuto došlo až po předání stejnopisu žalobkyni. Žalobkyně obdržela stejnopis rozhodnutí, zcela vyhovující náležitostem, upraveným správním řádem, jak uvedeno shora, dne 11. 5. 2016. Konstrukce nezákonnosti či nicotnosti rozhodnutí, namítaná žalobkyní, je tak zcela vyloučena. Postup správního orgánu, který je konečně doložen i přílohou spisu – Seznam spisového materiálu – tak byl v dané věci zcela v souladu s ust. § 69 správního řádu, ale i s § 24a zákona o azylu, kdy v odst. 1 se uvádí, že – **stejnopis** písemného vyhotovení rozhodnutí se účastníku řízení ve věci mezinárodní ochrany doručí v místě a čase stanoveném v písemné výzvě k převzetí rozhodnutí. Vzhledem k uvedeným skutečnostem tak soud nemohl po přezkoumání věci dospět k jinému závěru, než že žaloba je nedůvodná, je tedy zcela na místě využít ust. § 78 odst. 7 s.ř.s a tuto zamítnout.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., dle něhož lze přiznat náhradu nákladů řízení ve věci úspěšnému účastníkovi. Tím byl v daném případě žalovaný, ten však žádnou náhradu nákladů řízení nežádal a nevyčíslil.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 29. červen 2017

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
R. V.